

1. La tragicomèdia

Un híbrid entre la tragèdia i la comèdia, és la tragicomèdia, terme emprat per primera vegada per Plaute, en el pròleg d'*Anfitrió*, i consisteix en la combinació d'elements de la tragèdia i la comèdia barrejant personatges de diferents classes socials o, fins i tot, déus amb humans, i no sempre s'acompleix el destí tràgic de l'heroi.

Es caracteritza pel següent: les obres tenen un to seriós; l'acció és més complexa per les peripècies; el tema acostuma a ser l'amor passional, on la violència sempre hi és present; el desenllaç pot ser feliç o, al contrari, desgraciat; els personatges no són històrics i són de classes socials altes, presentats de forma esquemàtica i els protagonistes són d'origen humil.

Plaute¹

En la tragicomèdia mai s'arriba a grans moments tràgics i la part còmica està ben dissimulada. Aquest híbrid desapareix al segle XVIII, i és substituït pel drama.

Àmfora amb el gravat d'*Anfitrió*,
Plaute²

¹ Biografías y vidas (2/11/2018)
<https://www.biografiasyvidas.com/biografia/p/plauto.htm>

² (2/11/2018)
<http://elisaibaor.blogspot.com/2015/02/anfitrion-de-plauto.html>

2. El drama

L'últim dels tres grans gèneres és el drama, que prové de la versió burgesa de la tragèdia i sorgeix al segle XVIII. Parteix de la idea de Diderot³, que diu que el teatre ha de reflectir la realitat. A partir del segle XIX, el terme es generalitza i engloba totes les obres en les quals apareixen elements de la tragèdia i de la comèdia, és a dir, de la tragicomèdia. A partir de Víctor Hugo⁴, s'aplica el nom de *drama* a tota la producció dramàtica.

El *drama realista*, que té els seus orígens en Ibsen⁵, torna als orígens de les idees de Diderot, que diu que el teatre és útil per a la societat i contribueix a millorar-la, per això, es tracta d'un teatre compromès. Està ambientat en l'actualitat per tal que el públic es pugui sentir identificat amb l'acció. El que defineix una obra com a drama són les abundants acotacions, que aporten molts detalls, el llenguatge que fuig de termes retòrics, els personatges que són contemporanis al dramaturg,

preferentment de classe mitjana i l'acció està condensada en un temps breu i dona importància als conflictes interns.

El drama sempre porta un cognom per exemple, el drama històric o el drama burgès. En conclusió, el drama engloba, a partir del segle XIX, el conjunt de totes les obres teatrals, encara que alguns crítics anomenen drama les obres que no pertanyen clarament a un subgènere dramàtic.

Henrik Ibsen

³ Escriptor francès del segle XVIII, màxim representant de la Il·lustració i director de l'*Enciclopèdia*. Va escriure diversos assajos sobre el teatre i diversos drames i textos dialogats, també comenta en la seva obra que la capacitat interpretativa, no és un do, sinó que ha de ser cultivat mitjançant l'estudi de l'ofici.

⁴ Dramaturg francès del segle XIX, fundador del diari *L'Événement* i considerat el creador del

gènere romàntic de França. Al pròleg de la seva obra *Cromwell* expressa les seves conviccions teatrals.

⁵ Dramaturg noruec del segle XIX, fundador del teatre d'idees i del drama modern. La seva producció més característica és de contingut crític, d'idees antiburgeses. El seu primer drama és *Catilina*.